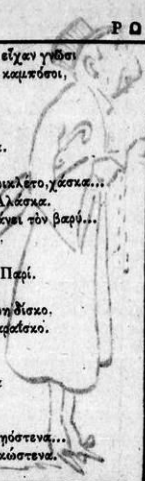

Τούτου μας τού θησαυρού φαίνεται πώς είχαν γράσει
και Ταμείων τού Στρατού διαχειριστάι καμπόσοι,
και ριγίτηκανε γι αυτό
άτρομητος; στή ρεμοιολα.
και δέν άφρησαν λεφτό
κι έμεινε στο τέλος νούλα.

"Ας γανή καθεός μακροχρείμ... γάσκα, Περικλετο, γάσκα...
έγινε κι αυτό τó κράτος εν άγνοία μας Άλασκα.
"Όπως πριν ó πλούτος πλέον δέν τον βαρύ...
ώ μουφλοζός πλουτοφόρος,
και τó δάνειόν σου τώρα
πλεονάκις εκάλυθη και σέ Λούρα και Παρί.

Περπατείτε, βρέ παιδιά, δίχως διακονιάη δισκο.
πάφτε, κοιλιάς Ρωμηών, νά βαρύτε Καρασκό.
Βλέπετε τά νέα πλούτη,
μή γρινιάζετε γιά πάντα,
και σκεφθήτε και σ'έκείνα
πώς θά γίνη μακροδοσι.

"Γτε πρós τás λεωφόρους κι όγι' στά παλρόστενα...
μάς με χέρια γιά ρεμοιολα κι έχ' ή φοροκόστενα.

**Ό Τολστόη της Γραναζίας
στόν Τολστόη της Ροπάγγας.**

"Ό σύ, που μένει στούς Κόρφοις, θέσπών μου έλων στόλα,
κι εν πνευματι πολιτικη; φιλοσοφίας φέλε,
όταν με ρίγος ήκουσα και συνιρίθη ή ψυχή,
πώς έγραφε πρωτόκολλον τελείας άποχης,
από την ματαιότηκα τών ταπεινών γήινων
κι από τας νέας εκλογάς τών άπείρων Ελλήνων.

Σάν έμαθα στήν έπαυλη Γραναζια πρós τούς άλλους
πώς έγραφε πρωτόκολλον παρσίμου κι ε'Ράλλης,
σάν έμαθα τήν μήνιν σας πρós ήμεις τού κόσμου,
σάν έμαθα πώς κατακτάς τόν δύο πρωτοκόλλω,
έβγαλε κι ό συμπέριος ή Κυριακούλας τούτοι
περί τελείας άποχης εκ τών ματαιότητων.

"Όταν τούς πολιτικούς της Ελλάδας αμείωρους
τούς εκύτταξ' επ' έδω ρεμόνοιας με τούς ευηρόφους,
όταν ήκουσ' άποχών από τήσους εφορηούς,
όταν είδα πώς και σύ με πρós δύο συμπέριους,
άντι πάλιν όπως πρέρτα ήσπρος νά γυριήτε,
έμπαρνήσατε κι όί τρείς σας νά καλογαρήτε.

ΟΤΩΝ ΚΑΙ ΤΙ ΕΖΩΚΕΙΣ

"Όταν ήκουσ' οφείλει πρέρτα πρέρτα πρέρτα
του Τολστόη της Κερκίας, τούτο κι όγι' τίποτ' άλλο
έκαμε κι έμε στο γήρας όλα με ταπεινοσύνη
και με τόν γαστρό μου μόνο μακρύνει με πλατήθω.

Κι έφρα όνειμ πρωτοκόλλω τήν Πολιτική τήν Γραναζια,
τήν γυναικα, τή παιδιόμω, και τόν κόσμο τόν ανεγάρη,
κι έτρεξα ν'άπομώσω τó γεροντικόν σαρκίον
που νομίζεις... μέσα σ'έναν μοναστήρι γυναικαίν.

Θέλω σ' αυτό με τόν γαστρό διά παντός να μένω,
άλλ' όμως σέ παρακαλώ νά μής και συ' έμω.
Κόρης κι έγώ, κόρης και συ' αλλοφροσύνη κι όρό μας,
πολλάς θά λέμε μόνιμ μας και διακρούσας γυμνας,
κι στήν γαλήνην της Μονής, όπου κωνιάς άγων,
ουδέποτε θ' άγωνιάς γιά κωνιάς εκλογών.

**Ό Τολστόη της Ροπάγγας
στόν Τολστόη της Γραναζίας.**

Και σύ βρεβίος έμαθες τó νέο έαρκικό,
που' πάθαμε με τήν Διπλή και με τόν Κητικό,
και σύ βεβαίως έμαθες περί τών προτηρόλλων
και τής τελείας άποχης τών κορυφαίων έλων.

Και σύ βρεβίος έμαθες, συνάδελφε Τολστόη,
πώς όλα πήγαυ τού κακού,
και κωνίω του Κητικού
τραπέζια στο Τατόι.

Βεβαίως έγω μέσα μου μεγάλην τρικυμείαν,
άλλ' έως τώ άκομη
δέν έχω λάθει Κόμη,
δι' αίστηρόν ασκητικόν άποφρασι καμπίων.

Βεβαίως ήθελα κι έγω τόν ασκητή να κάνω,
και να με βλέπω τίποτα μήτε τόν Ζαβίνσάνο,
βεβαίως, αν τó Σύνοχημα σάν σήμερα πηγαίη
κι έν όπως έλασε σ' έμάς δέν στρέψ' ή Βασιλεία,
θα' δρε, μεγάλη γέροντα, καθένας μας νά γένη
καλό γρος Κωνσταντα του Χαμίλετ Ορηλια.

"Άλλ' άκόμα μη θέλη, πολιά κεραλί, να αλλοφροσέ κι ή
σέ Μονής γυναικαίς νά με κλεισός καλλίος τού έσπέρτου.

Μή θελήσης μ' άραιάς
κι' εύσεβής καλογαρήσας
νά μουσώσ' ποσών, να έμω
και νά λέγω με σόσους
πώς τó γήρας δωνόν,
ού γάρ έσχε τί μόνον.

"Ό Τολστόη σάπη,
κι' άρησε μ' έδω-πέρα
σ'ήν πατρίαν μητέριαν
σ'ής Δουκάδας σ'ήν Ρόπα,
να θρηνώ τούς φιλάτους
και τήν τύχη τού κράτους.

**Άπό τόν Κεκούκασον έπιστολή
πρós τόν άπεράντα τόν προσφιλή.**

"Άροθ. Κόντε μου, δέν θέλεις στήν Μονή τήν γυναικαίαν
νά μαραινής από τώρα τήν σριγώσσηλικίαν,
κι έγω τότε τήν άφίνα, κι καλλί με τήν άφίνα,
και μαζί με τόν γαστρό μου γιά τόν Κεκούκασον κίος.

Μά και σ' αυτόν θά σκέπτομαι τ'άμειν τ'ήτα δεινά σου,
κι έν δόξαν άληθή ποθή,
ελα και σύ νά καρφώθης,
ώσαν άρχαίος Προηθείς επάνω του Κακούκασου.

Και νά σκορπίζης επ' έστ'
φωτά καθός τήν πρώτη σου,
κι όί γυτός ό κομματικόν
νά τρώνε τó σπυρί σου.

Και σ'αυτάς σου παρτίαις,
ή άλλως λέγομε άφίλιας.

"Έβγ'ηκα τελευταίως δύο καλά βιβλία
του Πλάτωνος Κρατύλος, τού Πλάτωνος Θεαίτητος,
όπό τού Κάππα Σόμπα μετ'άφρασι τελείας
απόλλους, και τέρεις δι' έλους άπεκρίτητος.

"Ό Φασουλής Φιλόσοφος, με ζήτησιν μεγάλην
άνετυπήθη κατ'αυτάς ό πέμπτος τόμος πάλιν.